

Yanlış Adrese Mektup 1

– Ömer Faruk · 24 Eylül 2013

Merhaba.

Dört gündür aklımdaki düşünceler yüzünden gözüme uyku girmiyor desem yalan söylememiş olurum. Yani seninle olan son görüşmemizden sonra şöyle yatağa yatıp da kesintisiz bir saat uyuyamadım. Yatıyorum, gözlerimi kapatıyorum. “Uyuyacağım, uyumalıyım” diye kendime telkinde bulunuyorum. Tabii boşuna. Derken neden sonra bir ara dalar gibi oluyorum, ama sadece birkaç dakika... Ve gözlerimi tavana dikip saatleri tüketmeye çalışıyorum.

Aklıma gelen düşüncelerin içinde neler yok ki? Çözüm gibi görünen çözümsüzlükler, ayrılıklar, tekrar denemeler ve sorular, sorular...

İlişkimizden söz ettiğimi anladığını sanıyorum. İlişkimiz şimdi bir sınavdan geçiyor. Kabul etsek de etmesek de bir dönemece gelmiş bulunuyoruz. Dikkat edersen ilişkimizin bittiğini söylemiyorum. Çünkü bitmiş ilişkiler bir daha okunmamak düşüncesiyle kitaplık rafına kaldırılmış tozlu kitaplar gibidir. Bazen elimize alırsız sonra olduğu gibi gene yerine koyarsız, bazen elimize alırsız üzerindeki tozu üfleriz, bazen de elimize alıp sayfalarını karıştırırız ama nedense bir türlü okuyamayız... Oysa bizim kitabımız şimdilik okunuyor.

Neden böyle oldu? Nasıl bu günlere geldik? Önceleri senin yanında kendimi havalarda uçuyormuş gibi hissederken, neden şimdi bana sıkıntı verir oldun? Bu ilişkiyi hâlâ kurtarabilme şansımız var mı? Sorularını defalarca kendime sordum Doyurucu bir cevap bulamadım maalesef. O nedenle şimdi bir kere de sana soruyorum. Belki cevapları sen biliyorsundur.

Suçlu aradığımı zannetme. Suçlu; ne ya da kim olursa olsun hiç önemli değil. Suçlu bulmak sonucu değiştiremez ki... Diyelim ki suçlu sensin veya benim... Suçluyu bulmuş olmamız sorunu çözecek mi? Hayır.

Kader mi diyelim? Ona da hayır. Seçimi biz yapalım, sonra da bir olumsuzluk yaşadığımızda suçlu kadere atalım. Yok öyle bir şey!

Seni kaybetmek istemiyorum, fakat her ne pahasına olursa olsun bu ilişkiyi devam ettirmek de istemiyorum. Buna rağmen sonuç gene de olumsuz olursa diye kendime şu telkini veriyorum: “Dayandığın duvarlar yıkılsa da, tuttuğun el bıraksa da, güvendiğin dağlara kar yağsa da gene başarabilirsin; yeter ki kendine olan güvenini kaybetme.”

Mektupla düşüncelerimi daha iyi anlatabileceğimi sanıyordum. Ancak bunu da beceremedim. İyisi mi en kısa zamanda bir araya gelip yüz yüze bu meseleyi konuşalım.

Hoşça kal...

Nilay

**Nilay Hanımefendi Merhaba.

Söze nereden ve nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Kâğıt önümde, kalem elimde bir saatten fazla bir süredir tek bir kelime bile yazamadım. Bu süre içinde ne yaptım biliyor musunuz? Sadece bekledim. Neyi mi? Bana yol gösterecek sihirli bir cümleyi veya hiç olmazsa bir kelimeyi. O cümle veya kelime bir türlü gelmedi, gelmedi... Anladım ki geleceği de yoktu! Bu yüzden böyle bir başlangıç yaptım.

Utanç içindeyim. Şu anda bir aynaya bakmıyor olsam da yüzümün kıpkırmızı kesildiğini biliyorum. Galiba en iyisi öncelikle sizden özür dilemem ve sonra da ne olduğunu anlatmamdır.

Zarfın içinde iki tane mektup olduğunu görmüşsünüzdür. Mektuplardan birinin sizin tarafınızdan yazılmış olduğunu bakar bakmaz anlayacaksınız. O nedenle; mektubunuz benim elime nasıl geçti, onu söyleyeyim:

Bizim apartmanın kapıcısı Abbas Efendi, oldukça dalgın ve savruk bir insan. Hemen hemen her ay gelen su ve elektrik faturalarını karıştırır ve biz apartman sakinleri de kendi faturalarımızı bulmak için daire daire dolaşarak zorlu bir mücadele veririz. Aynı kişi benzeri hatayı maalesef bu sefer sizin mektubunuzu iletirken yapmış.

Geçen gün akşamüstü kapıyı çaldı, elindeki bir kitap ve bir mektubu bana uzatırken “Çetin bey kusura bakmayın. Bunlar öğlen geldi, ama ben size getirmeyi unuttum.” Dedi. Önemli olmadığını söyleyerek elindekileri aldım.

Bana arada sırada bazı okurlarımdan mektuplar gelir. Yoksa öyle sık sık mektup alan biri değilim. Bu mektubun da bir okurdan geldiğini düşünüp zarfın üzerine bakmadan açıp okumaya başladım. İlk paragrafta bir okur mektubu olmadığını anladım. Bir bayan arkadaşım var. Öyleyse mektup ondan olmalıydı. Zira son görüşmemizde tatsız bir şekilde ayrılmıştık. Kısacası ilişkimiz sallantıdaydı ve zaten mektuptaki ifadeden de bu anlaşılıyordu.

Mektubun sonuna kadar bir başkasına ait olabileceği ihtimali aklıma gelmedi. Mektubun sonundaki “Nilay” adı beni uyandırdı ve hemen zarfın üzerine baktım. Alıcı adresinde bizim apartmanda oturan Metin Beyin adı yazılıydı. Sevindim mi, üzüldüm mü? Bilemiyorum, ama çok şaşırdığım bir gerçek! Belki de şaşıрманın da ötesinde bir şeydi yaşadığım.

Demek ki Abbas Efendi “Metin”i “Çetin” olarak hatırlamış, mektubu bana getirmiş ve benim dikkatsizliğim de böyle büyük bir yanlışla yol açmıştı. Bu tespitten sonra, ne yapmam gerektiği konusunda bir karara varmalıydım. Mektubu Metin Beye vermeli miydim? İyi de verirken ne diyecektim? “Metin Bey, kusura bakmayın mektubunuz yanlışlıkla bana gelmiş ve ben de bilmeden okudum!” diyebilir miydim? Bunu yapamazdım. Bir seçenek daha kalıyordu: Mektubu size göndermek. Acaba zarfın üzerinde gönderici adresi var mıydı? Hemen zarfa bir göz attım. Ön yüzünde yoktu, fakat sevinerek gördüm ki arka yüzünde adresiniz vardı.

Olay maalesef anlattığım şekilde gerçekleşti! Sizden tekrar özür diliyorum ve beni bağışlamanızı rica ediyorum. Özrümü kabul ettiğinizi bilirim, inanın hem vicdanen rahatlayacağım hem de çok sevineceğim.

Hoşça kalın. Selamlar.

Çetin(Devam edecek...)